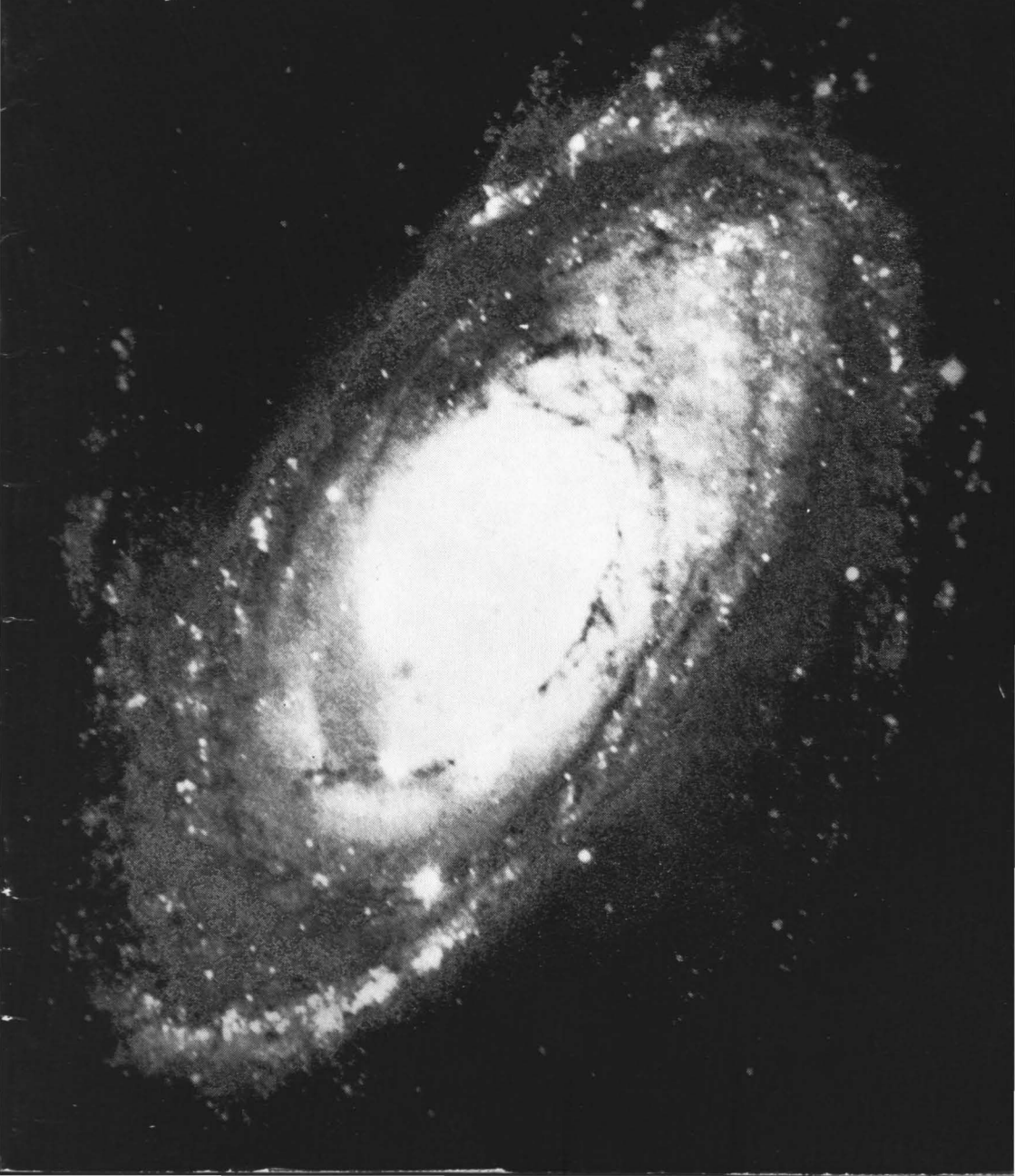

Galax

G a l a x

Årgång 4 - Nr 12 - December 1964

Tidn. adress:

M. I. S., Fack 2012, Malmö 2

Red. och ansv. utgivare:

A. Holmqvist, G. Carlsson och Y. Freij

Innehåll:

Sidan:

Från red.....	2
Vi är alla bröder.....	3
Tefatsmystik i Mjödvattnet.....	7-8
Ljusfenomen i Västerås.....	10
Föremål över skog förbryllar.....	11
Himlafenomen i Jokkmokk.....	11
Livliga spökerier på kaliforniskt kontor...	12
Vis Vitae, stenen som botar.....	15
Bevakning från yttre rymden.....	20
Tassili-Petroglyferna.....	24

GALAX är ett organ för Malmö Interplanetariska Sällskap, vilket på ideell grund vill göra sitt bästa för att till allmänheten sprida upplysning inom områden som ex. astronomi, människan i förhållande till livet i universum, Flygande Tefat, parapsykologi, svunna kulturer etc.

Den första fredagen i varje månad - med undantag av juli-aug. och dec. - avhåller Malmö Interplanetariska Sällskap sina sammankomster med föredrag, film mm, på Ungdomens Hus, Skolgatan 10, Malmö C, dit alla hälsas välkomna.

Envar intresserad är också välkommen som medlem i Sällskapet. Årsavgiften är 15:-, vilket bl a inkluderar en årgång av tidningen GALAX.

INFÖR EN ÖVERGÅNG...

Ärade läsare!

Vi är sent ute med Galax i denna årets sista månad, beroende på extra planeringsarbeten, och vi hoppas på läsarens overseende. Såsom rubriken ovan; vi står inför en övergång, men för oss gäller det inte bara övergången till ett nytt år, utan också en övergång till en NY GALAX.

Detta nummer är således det sista av Galax i dess nuvarande form. Vi kan se tillbaka på ett i stort sett givande år, men den senaste tidens utveckling har gjort oss allt mer medvetna om att en förändring är önskvärd, om vi på ett vederhäftigt sätt vill kunna propagera för de idéer vi företräda - vilket synes särskilt nödvändigt just under innevarande tidsepok.

Från och med 1965 får alltså Galax en helt ny "design", den kommer att ges ut i tryckt form, och den kommer ut i sex nr/år; varannan månad, i stället för som nu varje månad. Sidantalet håller sig omkring 28 sidor, eller i alla händelser minst 24. Sidantalet pr år blir således ungefär hälften mot nu, men då den mindre tryckstilen ger plats för betydligt mera text än i nuvarande form, blir det kvantitativa innehållet inte mycket mindre än förut. Dessutom kan vi redan nu nämna att prenr.-priset sänks avsevärt; från 15:- till 10:- pr år, och samtidigt slopar vi det tidigare systemet med automatiskt medlemskap.

"GALAX - tidskrift för fri forskning i en ny tidsålder", blir vårt motto 1965, och vi tror att vi, trots en delvis ny inriktning, kommer att tillgodose läsarnas intressen i minst lika hög grad som tidigare. Vi är tacksamma om prenumer.-avgiften för det nya året skickas till oss redan nu, och för Er som kanske vill vänta, vill vi tala om att vi kommer att sända ut ett provnummer till alla våra gamla prenumeranter, i månadsskiftet jan/febr. 1965.

Till sist vill vi säga ett hjärtligt tack för visat intresse 1964 och på återseende 1965!

EN GOD JUL och ETT GOTT NYTT ÅR!

VI ÄR ALLA BRÖDER

av

Ivar T Martinsen

Panamakanalen 1953.--

Het sol från en knallblå himmel, lukt av rutt-
na växter från en ärggrön urskog, oljeblankt
ljummet vatten, doften av färg, olja och upp-
hettade däcksplankor, den dämpade vibrationen
i vattnet från hjälpmotorerna och spridda plask
från sömniga alligatorer.

Allt detta är Panamakanalen, men den är
också något mer. Den är kanalzonen och den är
staten Panama. Den är de välansade gräsmattor-
na kring officerare- och ämbetsmannabostäderna
hos amerikanerna i Colon, men den är också
smutsen och fattigdomen i Panama City. Den är
skillnaden mellan amerikansk levnadsstandard
och latinamerikansk hopplöshet. Men först och
främst är den genvägen från Europa till Ameri-
kas västkust.

När ett större fartyg ska passera genom ka-
nalen, kommer specialmanskap från land ombord
och övertar manövrering och bogsering. Ma-
skinerna slås ifrån och fartyget förs genom
slussarna med hjälp av elektriska lokomotiv
som går längs kanalsidorna på kugghjulsskenor.
Detta manskap lever sitt eget liv ombord med
kockar och kök och med egna toaletter. De hän-
ger upp sina hängkojer bakerst i aktern, och
stannar kvar ombord så länge fartyget befinner
sig i kanalen.

Fartygsbesättningen blandar sig inte med
dem. De är "smutsiga" och "nerlusade" och de
är "niggrer".

I själva kanalen går fartyget med halv fart
för egen maskin. Då har bogseringsmanskapet
fritt och sover eller spelar tärning uppe på
akterdäcket under solseglet.

Som maskingrabb ombord hade jag "skurdag" onsdag och lördag, och det var en lördag då jag första gången passerade genom kanalen med en norsk skuta. Jag hade fått stränga order av "chiefen" att inte släppa någon av "de nerlusade nigrärna" in i gångarna och på toalett-erna. Resultatet skulle bara bli könssjukdomar och ännu värre saker. Jag var nästan färdig med att tvätta gången in till maskinarbetarnas rum i aktern, då jag hörde någon komma in i gången bakom mig. Jag skyndade mot dörren för att se vem det var. Det var mörkt inne och kritvitt ljus ute, så det var svårt att se något, men då vederbörande hade kommit alldeles inpå mig, såg jag att det var en jättestor neger. Lusten att vara human stred i mig med mina order och jag visste inte alls vad jag skulle säga, men jag sade slutligen till honom på dålig engelska, att det inte var tillåtet för honom att komma in i gångarna. Han ryckte på axlarna och vände för att gå ut igen.

Detta gick ju fint, tänkte jag lugnad. Då fick jag plötsligt se "chiefen" komma i full fart över däckets knutna nävar. Han gick under namnet "Küng Faruk" och såg ut därefter. Han hade ett våldsamt temperament. Allt medan han nalkades oss, som en noshörning på anfallsstigen, vrålade han att jag skulle kasta "det skitiga niggersvinet" ut från gången. Nervöst skyndade jag på negern och tog honom försiktigt vid skuldran för att få honom att gå fortare. Det skulle jag visst inte ha gjort, för han snodde sig om morrande som ett sårat djur, beredd att flyga mig i strupen. Jag läste hat och panik i hans blick och grep en märlspik att försvara mig med. I rädslan skrek jag: "Se och masa dig ut, din svarte fuling."

Utan att vi märkte det, hade "chiefen" nått fram till oss, och en råsop från hans knytnäve svepte negern bort över däckets. Han kom snabbt på fötter igen och försvann mumlande föröver. Jag slutade att le segerrikt då "chiefen", som ännu inte hade fått fullständigt utlopp för

sina känslor, gav mig en kraftig uppsträckning: "Sådana svin borde man slå till med det samma, för de har inte kommit till jorden av annan anledning än att göra livet till ett helvete för den vite mannen". Han berättade vidare för mig, att jag gärna fick vara en Jesus på landbacken, men om jag ville stanna kvar ombord fick jag allt lära mig hur man behandlar "nerlusade niggersvin".

Jag som egentligen borde vara glad för att "chiefen" hade kommit mig till undsättning, kände mig inte det minsta tacksam. Jag fick en föraktfull inställning till detta avskum av en människa som stod framför mig och det var bara den underordnades respekt för den överordnade som hindrade mig att spotta honom rakt i ansiktet.

Orsaken till att han vräkte ur sig alla dessa "spyor" var inte rädslan för könssjukdomar, eller aversion mot en enskild människa. Det var en underlägsen vit neanderthalare som i sin besvikelse över egna misslyckanden hämnades genom att hata en hel ras, och det stod plötsligt klart för mig vem som bär skulden till att den vita rasen inte kunde leva i fred med andra. Jag hatade min egen ras dekadens.

Om kvällarna brukade vi hålla till uppe på akterdäcket, väl att märka på den sida av däckshuset där inte de färgade var. Den kvällen tog det mig lång tid att bli färdig med kvällsmaten. Det var liksom så mycket man skulle ordna med innan man kunde slappna av. Jag fick helt enkelt inte för mig att gå upp på däcket. Inte för att jag var rädd för de färgade, nej, långt ifrån. Dessutom hade jag alla arbetskamraterna där uppe, så jag saknade inte stöd om jag skulle behöva det.

Nej, orsaken var den att jag kände mig så underligt liten, så usel och skamsen som en människa med stark rättfärdighetskänsla kan känna sig, när hon vet att hon har varit orättfärdig och tarvlig mot en annan människa.

Gamla ord från barndomen surrade i huvudet på mig: "Du skall älska din nästa såsom dig själv."

Sinnena var så underligt skärpta då jag i nattens mörker gick upp på däckets. Runt båten stod djungeln tät och svart, och eldflugorna skapade en känsla av överklighet inom mig då jag äntrade lejdaren till akterdäcket.

Kamraterna satt som vanligt sysselsatta med sitt, med de var som främlingar för mig där jag gled in i mörkret på den andra däckssidan. Det jämna mullret från motorn påminde mig om monotona djungeltrummor, då jag steg in i ljuskretsen hos de färgade bogseringsfolken, och jag kände den sötaktiga mysklukten från andra människors svett. Inte någon illaluktande doft, men främmande. Pratet och tärningspelet upphörde ögonblickligen då jag trädde fram och jag anade att alla visste vem jag var. Det hade varit en lätt sak att tippa mig över rackets och ner till alligatorerna utan att någon hade märkt det. Jag var livrädd, men jag visste samtidigt att jag måste genomgå detta för att få tillbaka självrespekten.

Jag såg honom genast där han låg på rygg och låtsades sova, men jag visste att han hade sett mig när jag obedd slog mig ner på däckets vid sidan om honom.

I stillheten tyckte jag att min stämma lät hes och otydlig då jag på dålig engelska försökte förklara varför jag hade kommit. Jag sade bland annat att jag hade känt en inre stämman säga att jag skulle be om förlåtelse för mitt uppförande, att jag skändes över mig själv, ja över hela min ras, och att om jag inte hade kommit upp här, skulle jag ha mistat respekten för mig själv som människa. Efter hand som jag pratade mig varm, märkte jag att min engelska blev bättre, nerverna slappnade av. Skriftemålet var nästan över, och jag slutade med att säga att vi alla var bröder, och att om vi inte hade den inställningen skulle det aldrig bli fred mellan raserna.

Det var tyst länge efter det att jag var

färdig och jag började nästan tro att mina ord var fullständigt bortkastade, då jag kände en hand famla efter min egen och en djup stämma säga: "That's O K, son." Och efter en stund kom det: "You have really a black man's heart in your white body." (Du har verkligen en svart mans hjärta i din vita kropp.)

Jag må säga att det var ett stort ögonblick och tårarna rann. Men det hjälpte inte, ty orden hade bevisat för mig att ännu var inte det mänskliga elementet i mig ödelagt.

Efter en stund klarade vi våra strupar, log, bjöd varandra cigaretter och pratade samman. Stämningen löste upp sig, leenden lys- te i svarta ansikten, och tårningarna rullade åter över vaxduken. Jag satt stilla och kände friden strömma in över mig och förundrade mig över att inte människorna i stället för att vara illvilliga mot varandra åtminstone kunde försöka att tolerera varandra, även om seder och raser är olika.

Knäppandet från en gitarr hördes i mörkrät, någon började nynna och en stund senare gled de varma tonerna från de gamla slavsångerna från bomullsfälten ut i tropiknatten.

Detta var mitt första möte med människor av en annan ras än min egen och detta skulle inte heller bli mitt sista, men det är en annan historia, som Kipling sade.

(Översatt från norskan).

+++++

...Runt om i olika världar av äkta religion tycks allt det väsentligt andliga vara av samma anda. Det är mest ord, kultegoism och ord som skiljer. Buden är desamma: Tala sanning. - Icke döda. Icke stjäla. Odlar heliga dygder som ödnjukhet, mod, tålamod, godhet osv. Var vänlig mot alla. Rena ditt hjärta. Tjänar mänskligheten. Dela vad du har med andra. Utveckla universellt broderskap. Riv skrankorna som skiljer människa från människa.

När främlingen fick syn på mig, spräng han så fort han kunde fram mot "cigarren" på lägdan och för att inte skrämma honom ytterligare gömde jag mig i ett videsnår vid dikeskanten. Några sekunder senare hördes en skarp knall, som av ett sprängskott, och när jag tittade fram var både "cigarren" och den mystiska "fotbollsmannen" borta. Jag gick fram och tittade men några spår på marken efter den mystiska luftfarkosten kunde jag inte finna. Lika fullt är

jag övertygad om att jag inte var offer för någon synvilla. Det var fullt dagsljus och avståndet inte längre än att jag tydligt och klart kunde se alla detaljer.

Många års funderingar

Nu är detta ingen dagsfärsk upplevelse. Helge Nyströms möte med "fotbollsmännén" och hans "cigarr" inträffade redan för 10-12 år sedan - exakt när vet han inte själv - men än i dag minns han varje detalj. Under alla dessa år har han grubblat och försökt att finna en lösning på fenomenet. Han har talat med bybor, men dessa har - förklarligt nog kanske - inte velat ta honom på allvar. Han har också många gånger tänkt kontakta någon flygexpert eller annan sakkunnig.

- Men ni vet hur det är, säger han. Man går och grannar och tänker göra slag i saken, men det blir liksom inte av...

Nu vill Helge Nyström gärna ha kontakt med andra som eventuellt varit med om något liknande, och det är därför han så öppenhjärtigt berättat om upplevelsen för NV.

Han är absolut säker på att han inte kan ha misstagit sig, och ritar med ovan hand, men absolut utan tvekan en rätt detaljerad skiss av den "flygande cigarr" han såg på åkern. Den får vi emellertid inte publicera. Helge Nyström vill inte ge människor med livlig fantasi suggerande impulser. Vad han är ute efter är en förklaring till det fenomen han har varit vittne till. Han vill höra människor, som eventuellt varit med om något liknande själva berätta vad de upplevt, utan att vara vilseledda av tidigare publicerade bilder.

Helge Nyström är nämligen en karl som inte vill göra sensation. Han vill vara vederhäftig och inser själv att hans upplevelse är fantastisk och närmast verkar klipp ur en sciencefictionroman. Men lika fullt är han villig att gå ed på att allt han berättat är riktigt.

SÄREGET LJUSFENOMEN OBSERVERAT I VÄSTERÅS

Vid halv sju-tiden på tisdagskvällen upp-
märksammades ett mystiskt ljusfenomen av bl a
ett par vuxna personer vid Pettersbergs-området
i Västerås. Ett ljus ungefär stort som en lamp-
glob dalade ner mot höghusen och stannade tvärt,
efter några minuter steg det rakt upp och fort-
satte sedan i riktning mot Johannisberg.

Det var hr Nils Thorestig som tillsammans
med några barn upptäckte fenomenet. Han sprang
upp till sin granne, Folkbladsfotografen Hasse
Lundh, som genast följde med ner på gården. Bar-
nen hade stått kvar och följt ljusskenet och de
kunde peka ut var det fanns när de båda kommer.

- Jag kunde tydligt se ljusgloben, säger foto-
graf Lundh, men något ljud kunde vi inte upp-
fatta.

Hr Thorēstig uppger att han uppskattat av-
ståndet till "ljusgloben" till ca 100 m. Det
dalade liksom sakta ner mot höghusen och stan-
nade tvärt i höjd med taket. Efter en stund steg
det rätt upp mot himlen och fortsatte i rikt-
ning mot Mälaren. Det var då som jag sprang upp
och hämtade hr Lundh. Något ljud kunde jag in-
te uppfatta under hela tiden.

Fenomenet kunde iakttas under 7-8-minuter.

Och vad har man då att säga vid Fl i Väster-
ås?

Flygledaren uppger att ett Aseaflygplan ha-
de Fl ca 18.20. Det inväntade aldrig något svar
utan landade på Johannisberg. Ja, och nu åter-
står frågan om det var ett ljusfenomen eller
flygplanets lanterna.

Hr Lundh säger: - Jag är säker. Det var in-
get flygplan vi såg. Något ljud måste man ju då
kunna höra. Och hur kunde ljuset stiga rakt
upp? En helikopter? Ja, men den går ju i regel-
ler ljudlöst. Kvar står våra iakttagelser - och
vi är säkra på vår sak.

Ur Folkbladet, Västerås 4 nov.

FÖREMÅL ÖVER SKOG FÖRBRYLLAR

(Pajala N-K) Det mystiska föremål som på ca 100 meters höjd sågs i Käymäjärvi på onsdags-
eftermiddagen har inte kunnat hittats. Bröder-
na Fritiof och Valfrid Skarpsvärd i Käymäjärvi
såg föremålet när de var på väg hem från ved-
skogen. De har sökt efter det utan resultat.

Även polisman Gunnar Niska har varit ute i
den aktuella terrängen och spanat efter föremå-
let. Det hade en genomskärning av tre meter.
Området är stort och på fredagskvällen visste
man fortfarande ingenting om vad det var för
ett föremål som bröderna Skarpsvärd såg i sko-
gen.

Två timmar efter att föremålet sågs över
skogen upptäckte Valfrid Skarpsvärd ett kraf-
tigt eldsken i samma riktning som föremålet
försvann.

Alfred Björnström i Käymäjärvi som också
iakttog föremålet uppger att det inte var helt
runt. Det rörde sig fram i luften med små våg-
rörelser.

HIMLAFENOMEN I JOKKMOKK

Ett sällsynt och vackert skådespel iakttog
hr Helge Hansson i Mattisudden tidigt på fre-
dagsmorgonen. Ljusfenomenet som verkade ligga
över Jokkmokk var bara ett tiotal meter brett
men betydligt högre. Det hade kopparklar färg
med ett svart tvärsnitt. Efter någon minut änd-
rade föremålet form och blev ett runt klot med
guldgul färg.

Ur Norrl. Soc-dem. 20 nov.

FRANK SCULLY, författaren till "Behind the
Flying Saucers, (på svenska "De Flygande Tefa-
ten", Lindqvists Förlag, 1951) avled den 24
juni i en hjärtattack, 72 år gammal. Hans bok
räknas fortfarande som en av klassikerna på
området.

LIVLIGA SPÖKERIER PÅ KALIFORNISKT KONTOR

av Erling Norlev

En poltergeist, som det heter på bästa amerikanska, har väckt uppseende i staden Oakland, Kalifornien, genom att förstöra inventarier i flera kontor på andra och tredje våningen i en byggnad där särskilt läkare och jurister arbetar. Adressen är Franklingatan nr 1904.

Spökeriet torde vara enastående, dels på grund av den grundlighet, varmet spöket eller spökerna gick till verket, och dels därför att det iaktogs av en mängd vittnen: kontorspersonal och innehavare, polisfolk, journalister, fotografer, samt en lärd herre från Stanford-universitetet, som ägnar sig åt parapsykologi på sin fritid.

En poltergeist kastar och slungar saker. Saker flyger runt i luften, till synes av sig själva, saker krossas mot golvet, saker faller i omöjliga vinklar eller flyger runt om hörnor. Ingen - inte heller i Oakland - har någonsin sett de flygande sakerna lyfta, endast sett dem landa, vilket inte gör fenomenen mindre märkliga.

Här är en journalists ögonvittnesskildring:

"Fem till tio föremål flyger varje minut.

En stor kaffeburk faller ner från hyllan i ett skåp och spiller sitt innehåll över golvet. Fem elektriska glödlampor skruvar sig själva loss och krossas mot golvet.

En metallpedal och en ledning till en diktafon flyger ut ur ett skåp.

Ett litet metallskåp faller ner från ett större.

En dörr, vars gångjärn är borttagna på grund av ombyggnad, och som står i en vinkel på ca 30 grader mot väggen, faller omkull med ett brak.

En platta flyger från en skrivmaskin.

En huv hoppar från en skrivmaskin och ut genom fönstret."

Från andra ögonvittnesskildringar kan nämnas:

"En porslinsköpp stiger tre meter upp i luften från ett skrivbord, träffar taket, efterlämnar en brun fläck, krossas därefter mot golvet.

Askkoppar svävar i luften och gör koppen sällskap.

En brevvåg av metall träffar väggen.

En kartotekslåda av metall flyger nästan tre meter ner från det skåp, på vilket den är placerad.

Alla åtta telefonerna ger sig till att sväva i luften och faller därefter ner på golvet med ett brak."

Innehavaren av det först hemsökta kontoret, en mr Wheeler, som är jurist och har en stab på fyra stycken i tre kontorslokaler, tillkallade polisen, då fenomenen började.

En polisofficer kom till platsen, men poltergeisten hade inte mycket respekt för honom. Han bekräftade senare, att en tung porslinsvas flög ner från en hylla och runt om ett hörn, där den krossades, samt att han i de följande sex-sju minuterna såg "åtskilliga saker" som rörde sig, flög runt och föll ner på golvet.

Wheeler har berättat att det hela började med att de elektriska skrivmaskinerna på kontoren på oförklarligt sätt blev oanvändbara, då deras fjädrar, som normalt håller i sådana maskiners hela livstid, började att hoppa och gå i bitar.

- Vi använde hundra fjädrar i loppet av tre dagar, ingen vet varför, säger han.

Poltergeisten arbetade hårt i sammanlagt fjorton dagar. Kontorspersonalen måste flytta till lugnare platser. Det var inte bara skrivmaskinernas fjädrar som gick i bitar; när t ex en kontorsdam satte ifrån sig en tom kaffekopp stack den upp i luften och krossades mot en vägg. En isvattensbehållare kantrade och föll, utan påvisbara orsaker, ting kom farande ut ur ett skåp, och elektriska glödlampor började

skruvas loss, trots att de annars sitter bakom tjockt glas som är fastskruvat mot taket...

Polisen kunde ingenting göra. Med nästa omgång kom experter i radioaktiv strålning med geigerräknare, som inte gav så mycket som ett enda tick ifrån sig. Byggnadsexperter förklarade att byggnaden inte, som någon hade föreslagit, svajade eller skakade. Jordskalvsexperter påvisade med seismografiska rapporter från de allra sista dagarna, att det inte hade ägt rum någon osedvanlig jordskalvsaktivitet, och även om så hade varit, varför skulle då andra och tredje våningen på Franklingatan nr 1904 bli särskilt utsatta?

Därefter kom den lärde herren, dr Arthur Hastings från Stanford-universitetet och förklarade, efter att ha varit vittne till fenomenen och den ödeläggelse de orsakade, att man stod inför ett äkta poltergeistfenomen, samt att dokumenterade händelser av denna art inträffar tre-fyra gånger om året i USA.

- Normala fysiska orsaker kan uteslutas, säger dr Hastings. Dock var Oakland-poltergeisten osedvanlig på det sätt, att där saknades den tonåring, som annars i normala fall, - på oförklarligt sätt - vållar fenomen i stil med de här beskrivna.

Till slut tillstod en medlem av personalen i de härjade kontoren, den 20-årige John Orfanides, inför polisen att det var han som hade varit poltergeisten. En timme senare dementerade han. - Det föreföll mig lättare att tillstå och få det överstökat, sade han. Dr Hastings, som tillbringade timmar i kontorslokaler tillsammans med Orfanides, säger, att han möjligen kunde ha vållat en del av förstörelsen, men absolut inte allt, och det kan väl efter ovanstående ögonvittnesberättelser om vad som hände, medges att detta också låter otroligt och fysiskt omöjligt.

Hr Wheeler håller med dr Hastings. Orfanides fortsätter i sitt arbete. Poltergeisten har, som Hastings spådde, blivit trött, och

polisen har avslutat saken med att antaga, att Orfanides hade rätt, ty om man inte antog det, hade det ju kunnat sluta med, att man måste medge, att där är flera ting mellan himmel och jord än vetenskapen drömmer om, och det vore ju kätteri i vår - eh, så upplysta tidsålder.

Ur Psykisk Forum, Danmark.

VIS VITAE, STENEN SOM BOTAR

av överste A E Powell

Det är en uråldrig och utbredd tro, att hälsan kan förbättras genom att man bär på sig ädla stenar som t ex diamanter, safirer, rubiner, pärlor, smaragder, månstenar och många andra. På senare tid har detta resulterat i upptäckten av stenar med helande egenskaper. Speciellt tror jag detta vara fallet i Indien, där dr Bhattacharya från Baroda är den ledande förespråkaren för denna konst eller vetenskap som kallas "ädelstensterapi". Han har för övrigt skrivit flera böcker i ämnet.

År 1947 upptäcktes i Zululand, Sydafrika, en ficka innehållande en rödaktig stenart som var lätt att smula sönder. Den skilde sig helt från de omgivande stenarterna. Mr Frank Hill från Empangeni fann fickan då han höll på att söka efter vatten med slagruta. Han upptäckte, att då han höll en stenbit från fickan i handen, kände han en stickande känsla som av en mild elektrisk ström i handen och uppåt längs armen.

De följande åren experimenterade han med stenen och kom fram till mycket intressanta resultat. Stenen kunde t ex lindra smärtor, befria från sömnlöshet och göra en mängd andra saker som befrämjade hälsan. Det verkade som om det fanns "liv" i stenen och därför blev den också känd under namnet "Vis Vitae", vilket betyder Livets Kraft, "Undermineralen från Sydafrika".

Tidningar som publicerade rapporter om botade fall, fick otaliga förfrågningar om provbitar och tusentals småportioner av mineralämnet sändes ut i Sydafrika och många andra delar av världen. Det blev också känt under beteckningen "Naturens mirakulösa helare". Berömd blev också stenen genom en artikel i "Outspan" av D N E Kain: "Myllan som botar sjuka." Snart tog man entusiastiskt upp VV även i England, USA, Australien och andra länder.

I London fann "The Metaphysical Society" att halva våglängden hos VV var 1,5 cm. och oförändrad då den mättes genom en glasbehållare. Mr Bruce Copen, "Registered Radiesthetist", beskrev i "The British Radiesthesia Magazine" hur mineralämnet, då han placerade ett halvt ounce (ca 28 g) av det under ett ljus, fick lågan att lämna veken och till synes sväva ovanför den! Han kom fram till att stenen hade det radioniska talet 75726,5, vilket ligger nära en frisk människas vävnader och visar sig vara konstant natt och dag.

Efter att ha radierat från mineralämnet till en person 500 mil borta, fick han ett brev från denne, vari det stod att smärtorna hade släppt vid tiden för radieringen. Copen säger, att då han höll VV i handen, kände han en stickande känsla nästan omedelbart. Många andra har rapporterat liknande erfarenheter till mig.

Efter att ha burit en flaska med mineralämnet på sig, släppte hans huvudvärk efter ett par minuter. Om han lade litet VV på handen, försvann smärtor på en minut. Han doppade fötterna i varmt vatten, vari han nedsänkt en flaska fylld med VV, och han erfor strax en stärkande effekt. Grovarbetare som bar en flaska på sig, blev mindre uttröttade och mera mentalt uppeiggade.

Mr Hill säger att han har kännedom om många "Verkligt mirakulösa helanden", en del där personer nästan omedelbart befriades från besvär som hade motstått all annan behandling.

Han anser att V V är fullständigt oskadligt även för de yngsta barnen. Dess effekt tycks henomtränga hela kroppen. Han fann också, att stenen kvarhåller sin potens i obegränsad tid.

Den kan sägas vara ööverträffad då det gäller att lindra nervositet, framkalla stärkande sömn och då det gäller att stärka kroppen över huvud taget. Det sägs att VV bör bäras kontinuerligt, dag och natt, hängande kring halsen, bundet i en livrem eller fäst på någon del av kroppen. Det går också bra att ha det i fickan. Man kan hålla det i handen eller lägga det på det onda stället. Även efter det att en sjukdom blivit botad, är det tillräckligt att fortsätta bära VV, ty under normala förhållanden hjälper det till att förhindra en mängd andra sjukdomar och kroppsskrämpor att uppkomma.

Många säger att de funnit det välgörande att tillfälligt doppa en flaska med VV i dricksvatten eller kokt vatten. Det sägs också verka uppfriskande i ett bad: vattnet behåller sin kraft i flera timmar. Jag har av mr Hill fått veta, att utstrålningen från VV tränger igenom bly, gummi, bomull - men inte silke. Han vet inte om det kan tränga igenom plast.

Han bekräftar att värmen ökar då VV placeras under en paraffinlampa och snart lämnar lågan veken och svävar ovanför. Många fall av helt eller delvis botande av diverse åkommor med hjälp av VV, finns att läsa om i ett litet bokhäfte som mr Hill givit ut och som, så vitt jag vet, är till salu i USA. I annat fall har jag ett par exemplar till utlåning.

Så vitt jag vet är stenen i USA emäst anskaffbar genom mig själv, eftersom mr Hill omtalat för mig att han hänvisar alla förfrågningar till mig. Jag brevväxlar med nära 2.000 personer och jag har en växande samling intyg rörande VVs effektivitet.

Vad är hemligheten bakom denna kraft som "undermineralen" påstås besitta? Hur fungerar det hela? Jag anser följande vara en resonabel förklaring:

Dagens vetenskapsmän försöker oss att allting i naturen i huvudsak är elektriskt, baserat på elektromagnetiska strålningsfält. Härav kan vi sluta, att det bland olika mineraler, ädelstenar etc, nästan säkert måste finnas någon vars emanationer är i ton med växter, djur och människor och därför är välgörande för levande organismer och varelser.

Denna uppfattning stöds av Frank Hills uttalande att han på sin gård upptäckt, att vatten som behandlats med VV förbättrade vegetationens växthastighet samtidigt som hans boskapsdjur alltid befann sig i god kondition trots torka och sjukdomar som härjade i trakten.

En av mina värmare, en elev till dr Oscar Brunler, berättar för mig att en människas kropp vid normal hälsa registrerar 100 grader på en biometer. Varje strålning över 100 verkar alltså vitaliserande. Vanlig sten och mylla registrerar från 90 till 310 grader. Det högsta värdet hittills har uppmätts på Himalaya, där klipporna avlästes till 400. Vatten ligger som regel mellan 87 och 139. Min vän fann att resultatet för VV låg på 1012! Jag har inte varit i stånd att ta reda på VVs sammansättning men det säges vara en oxid.

Många av de jag brevväxlar med har önskat synbitar av ämnet i tanken att de skulle vara mera effektiva än pulvirserat VV. Eftersom effekten tycks ligga i utstrålningen, gissar jag att VV i form av grus med sin mycket större yta bör vara mera effektivt än i form av sten. Jag önskar göra en upp märksam på följande: För att undvika bråk med myndigheterna och slippa bli anklagad för att "praktisera läkareyrket utan licens". är allt jag skrivit här uttalanden och påståenden av de som säger att de använt VV. Tekniskt sett är alla bevisen baserade på "hörsägnar". Just på grund av detta gör jag inga som helst anspråk på VV. De som bryr sig om att sända donationer för försäkrade om att alla sådana gåvor, tillsammans med en hel del mera, går till min fond för de sju.

ka, vilken länge har uträttat ett gott arbete, och som jag är säker på att ni vill gynna. Jag kan också anskaffa silvermedaljonger i storlek av ett 50-cent-mynt, som kostar mig ca en dollar. Jag ska nu citera ett typiskt vittnesmål från en man i Turkiet, till vilken jag nyligen sände VV:

Huvudvärk som hållit i sig flera år, botades på en timme.

- - - - -

Gammal dan, oförmögen att böja reumatiska ben. Efter 2 timmar fungerade benen perfekt.

Gammal man, förlamad i 2 år. Förbättrat tillstånd efter att ha bundit VV till ena benet.

30-års man: vänster hand förlamad sedan 4 års ålder. VV tvingades in i handen. Därefter kunde han röra fingrarna.

En man knäckte flera revben. Han kunde inte sova på grund av smärtor. VV knöts mot revbenen. Nästa morgon visade röntgen att revbenen läkts perfekt.

25-års kvinna, reumatisk ledvärk i 8 år, armarna förlamade, ena handen obrukbar. Efter att ha använt VV i 2 veckor kunde hon röra på armarna och kunde gå utan hjälp.

Samma man säger att hos en del människor verkar VV så, att hjärtat börjar slå våldsamt. Han rekommenderar det därför inte till människor med svagt hjärta. Jag tvivlar på det kloka i det rådet. För mig verkar det mera förnuftigt att använda VV endast under korta perioder, eftersom det tydligen stimulerar cirkulationen och bygger upp ett tryck som ej kan tränga sig fram genom olika blockeringar. På så sätt undviker man också att få för mycket av det goda.

Slutligen, som jag redan tidigare nämnt, glädder det mig att få korrespondera om ämnet VV, och att tillhandahålla små flaskor med VV för experimentbruk helt gratis, och att få mottaga rapporter om erådda resultat.

Jag kan också, för 35 cent eller 3 för en dollar, erbjuda en pamflett som ger något av

VV:s historiska bakgrund och mer än 100 vittnesmål mottagna av mr Hill och mig själv.

Col. A E Powell, 6121 Hazelhurst Place, North Hollywood, California, USA.

Ur BSRA-Journal, sept. 1964

BEVAKNING FRÅN YTTRE RYMDEN

Under de två senaste årtiondena har den ortodoxa vetenskapens barriärer gällande den yttre rymden smulats sönder. Endast några få år har förflutit sedan astronomernas dominerande uppfattning var, att vårt solsystem uppkom av en tillfällighet: en sol från ett annat system snuddade vid vår sol och stora stycken slungades ut och bildade planeterna. De resonerade att detta endast kunde inträffa en gång, följaktligen var vårt solsystem ett slags abnormalt fenomen - vi var ensamma i universum.

Varför har nu opinionen ändrats till "vi är INTE ensamma i universum?" Spektroskop och metoder har bevisat att det finns organisk materia på stjärnorna och studiet av den närmaste solens rörelser avslöjar, att de endast kan orsakas av attraktionskraften från en planetfamilj.

De flesta professionella astronomerna är nu överens om möjligheten, att miljardtals planeter i universum hyser intelligent liv, medan ett fåtal helt accepterar de matematiska oddsen för att främmande liv kommer att besöka oss först. Många klänger fortfarande fast vid favoritillusionen, att den jordiska intelligensen inte kan överträffas och att varje varsel i yttre rymden endast kan tänkas gå omkring och rulla tumarna och/eller fenorna.

Under det andra världskriget dök skivformiga föremål upp i våra skyar. Axelmakterna trodde att det var de allierades nya vapen. Samtidigt trodde de allierade att det var axelmakternas senaste hemliga vapen. Skivorna

var alldeles för snabba för att låta sig infångas. Efter kriget insåg man att dessa skivor inte hörde till någondera sidan. Sedan den tiden har varje större nation på jorden organiserat systematiska undersökningsprojekt som, enligt general Twining, har engagerat "de bästa vetenskapliga hjärnorna för att lösa "UFO-mysteriet". Dessa "hästa hjärnor" är emellertid pressade av en järnhård censur.

Till en början kallades de flygande tefaten för "Foo Fighters" och tycktes koncentrera sig på översikt av våra militärflygplan, krigsfartyg och andra krigsaktiviteter. Foo fighters observerades av hundratals piloter och annan militärpersonal. Före brittiske flygmarskalen, lord Downing, uppskattar rapporternas antal till mer än 100000. Efter kriget har föremålen observerats av vittnen av alla tänkbara slag, inklusive astronomer och vetenskapsmän. Dessa mystiska maskiner har gjort uppvisningar över våra flygplan, tåg, bilar och båtar. De har iakttagits över idrottsplatser, militärbaser och industrianläggningar, men tycks senare ha koncentrerat sig på översikt av atomförsöksanläggningar, raketforskningscentra och raketuppskjutningsbaser. På senare tiden har föremålen setts cirkla kring våra artificiella satelliter och allra senast våra bemannade rymdkapslar.

Alla som följer utvecklingen inom tefatsforskningen känner till fotografierna som togs från ett X-15 experimentflygplan över Förenta Staterna, och även astronaut Coopers möte med ett flygande tefat över västra Australien under sitt femtonde varv. Då dessa underliga objekt tycks koncentrera sin verksamhet kring våra rymdförsök, verkar det som om dessa okända observatörers huvudsakliga intressen ligger inom detta område. Den stående frågan bland olika regeringars undersökningsexperten är: Varifrån kommer de? Betraktar de våra expanderande rymdförsök med nyfikenhet eller oro? Varför är de här? Vad kommer deras ställningstagande att bli?

För världsledarna är ett offentligt intresse för dessa okända farkoster och reaktionen av deras närvaro icke önskvärd. Vad skulle det få för verkningar på vår planets civilisation, om det officiellt erkändes, att de är interplanetariska rymdskepp? Frågan om ett möte med värelser från yttre rymden, drev NASA (National Aeronautics and Space-Administration) att punga ut med tusentals dollar på ett studium över reaktionen hos folk vars civilisationer har mötts för första gången.

Det största problemet rörande de flygande tefaten, är försöken att få mer kunskap om mysteriet och samtidigt följa en strikt censurpolitik mot allmänheten.

Hemlighetspolitiken blir mer och mer invecklad. Lyckligtvis, eller olyckligtvis, kan inte objektens uppdykande kontrolleras eller platsbestämmas av censuren. Följaktligen ökar antalet observationer. Det rå bara en tidsfråga innan "säkerhetsventilen" flyger i luften, antingen genom en massobservation, en landning eller genom ett officiellt erkännande.

Under tiden, allt eftersom ledtrådarna samlas ihop, håller fler och fler allvarligt syftande privatpersoner på med undersökningsarbeten, och intresset och aktiviteten kring rymdforskningen ökar - både för vår egen mänsklighets ansträngningar och för okända rasers verksamheter.

Månen, som länge ansetts vara en död himlakropp, är numera högst levande och står under observation av våra största teleskop. Antydningarna om UFO-baser på månen bara ökar. Teorin om intelligent liv på Mars (inhemskt eller främmande) möter mindre motstånd nu, då bättre instrument för närmare studium av dessa näraliggande himlakroppar håller på att utarbetas.

År 1961 skrattade man åt den ryske astronomen Nikolai Kozyrev, när han rapporterade, att han iakttagit vad han betecknade som en "eruption" på månen. Håret och småleendena bleknar nu sakta bort från "de bättre vetandes" ansikten, eftersom flera teleskop riktas mot månen

för att undersöka detta påstående.

I oktober 1963 observerades mystiska röda fläckar nära Aristarchos och man beordrade ett intensivt studium av denna krater som är över fyra mil i diameter. I slutet på november observerades fläckarna åter för en kort period från Lowell och Perkins Observatory of Ohio State University. Var fläckarna naturliga eller artificiella? Var de vulkanutbrott, rött damm, UFO:s eller vad?

Den 16 september 1953 iaktogs ett egendomligt klart, gul-orangefärgat ljussken på månen av Rudolph M Lippert, en medlem av British Astronomical Association. Den 30 mars, 1950 observerade framlidne dr H P Wilkins något som glödde med ett sällsamt sken i området kring Aristarchus-Herodotus. Det var ovalformat och egendomligt ljusstarkt: kanske härrörde det från någon slags maskin som svävade nära kraterbotten och utstrålade ett kraftigt sken? Tre månader senare såg en amerikansk astronom, James C Bartlett, ett nästan identiskt likadant ljus på samma plats. Vad som av astronomerna har beskrivits som små vita kullar, har observerats komma och försvinna på vissa områden av månen. Detta gör att man undrar, om dessa kullar inte i verkligheten kan vara kupoler, liknande dem som vi här planerar att bygga för månens utforskande.

Astronomer studerar med ökat intresse det besynnerliga rörelsenönstret hos Mars två små månar. Detta har resulterat i spekulationen om inte Phobos och Deimos kan tänkas vara rymdstationer uppsända strax före 1877, året då Schiaparelli gjorde sin upptäckt av det geometriska nätverket av linjer som förbinder Mars polarkalotter.

År 1937 rapporterade den berömda japanske Mars-experten dr Tsuneco Saheki, ett märkligt ljussken på Mars. Två år senare rapporterade dr Slipher vid Lowell-observatoriet mystiska förändringar i Solis Lacus-regionen. Han hade upptäckt ett mörkt område av Australiens storlek. Förändringen "antydde en ny expansion",

sade han. 1949 såg samma japanska Marsexpert ett skarpt ljussken som varade i flera minuter. "För att kunna synas så tydligt tusentals mil, måste skenet ha varit fruktansvärt starkt." Saheki antyder att det kan ha varit en atomexplosion.

En veritabel våg av UFO-observationer ägde plötsligt rum, samma år som Mars stod i sin närmaste opposition till jorden - en logisk tidpunkt för en närmare kontroll från yttre rymden. - Australian Flying Saucer Review -

T A S S I L I - P E T R O G L Y F E R N A

Historien bakom dessa storslagna petroglyfer mitt i Saharöknens är högst intressant. Det började år 1933 då löjtnant Brenans i franska kamelryttarkåren under ett polisuppdrag i öknen, fann sig själv i det klippiga området Tassili n'Ajer, där han på klippornas vertikala ytor fann en rad anmärkningsvärda teckningar avbildande det vilda djurlivet: elefanter, noshörningar, giraffer och andra djur, av vilka han gjorde några skisser som han sände till Paris vid sin återkomst.

Som en följd av detta, kom professor Henri Lohte till Nordafrika för att undersöka saken. Forskningsarbetet utfördes i etapper - på grund av de dåliga kommunikationerna och de pressande arbetsförhållandena - ända tills det måste avbrytas under hela det andra världskriget. Det var inte förrän år 1954 som professor ~~mötte~~ överste Brenans igen. Arrangemang hade gjorts för organiseringen av en expedition under ledning av Brenans, men tragiskt nog dog han i en hjärtattack just som han var klar för avfärd. På grund av detta var det inte förrän 1956 som expeditionen till Tassili verkligen kom iväg.

Som en bakgrund till allt detta, måste vi erinra oss, att det efter utgivandet av Pierre

Benoits roman, "Atlantide", år 1920, var en veritabel flod av utgrävningar i Nordafrika i hopp om att finna, om inte drottning Antineas försvunna stad så åtminstone några spår efter hennes existens. Greve Byron de Prorok ledde ett flertal av dessa expeditioner och förde med sig till sitt hemland drottning Antineas mumie, eller åtminstone mumien för en av hennes kungliga avkomlingar. Favoritområdet för undersökningarna var Hoggar, där Herodotus hade sagt att atlantiderna bodde. Från oasen Rhat, som ligger i detta område, löper ett spår mot sydväst och korsar Tassili-kedjan en route till Djanet, en distans som på kartan endast mäter 80 km men som ändå är mycket strapatsrik.

Hela området låg vid denna den äldsta av alla vägar, routen för antikens tvåhjuliga hästdragna vagnar som körde mellan Oea (nuvarande Tripoli) och Gao vid floden Niger, en väg som var i bruk tusentals år innan Himilco och Hanno gjorde sina berömda resor. Längs färdvägen finns petroglyfer av tvåhjuliga vagnar och andra föremål. Huvudpunkten för antikens intresse låg vid Jabbaren och vid Sefars klippanhopningar. Den senare platsen har från luften exakt samma utseende som en ruinstad med dess gator och torg, dess betydande byggnader och inkörsportar. Men vid närmare undersökning tycks de inte vara annat än illa teroderade klippformationer på vilka en del av dessa underbara målningar återfinnes.

De målningar som har väckt störst intresse är de av "Den Store Marsguden Vid Jabbaren", en av en serie figurer med runda huvuden påminnande om dykarhjälm: t ex "Den Store Guden med Marskvinnan" vid Sefar samt en del konstiga teckningar av "Marsianer" som har något som liknar trådlösa mottagare på sina hjälm. Konturerna på dessa ses på nedanstående teckningar, sidan 26 och 27.

Det finns åtskilliga åsikter om dessa teckningar. Professor Lohte anser att de tillhör en dekadent konstart, A Kazantzjev, den ryske

En högst märklig varelse med bihang på armarna och egendomligt formade utskjutningar på huvudet. Kanske antenner.

DEN STORE MARSGUDEN

Två kvinnor

bärande

antennor

författaren, tror att de avbildar astronauter från främmande rymdskepp, och G Hinzpeter förespråkar teorin att de föreställer mutanter från det jordiska paradiset, Edens lustgård.

Vi har ingen metod att beräkna petroglyfernas ålder: på grund av att bilderna är målade ovanpå varandra, kan vi bara få ordningsföljden och inte tiden. Lohte tror att 8.000 år f Kr är en rimlig tidsangivelse. Detta passar emellertid inte in med något speciellt. Heñselling daterar Maya-kalenderns början till den tidsperioden, medan Zajdler anser att de astronomiska observationerna tog sin början i Centralamerika vid den tiden. Thots ankomst till Egypten har av Philipppoff daterats till år 7256 f Kr. Det är möjligt att Sahara på den tiden fortfarande var en bördig slätt i stället för en öken, men det förklarar inte teckningarnas läge.

Kazantszev försöker inte datera sin rymdskeppsländning, men det måste medgivas att teckningarna har en slående likhet med den populära uppfattningen av dagens astronauter. Olyckligtvis tycks det inte finnas några tecken om händelser i Nordafrika som skulle kunna tydas som minnen från en sådan tilldragelse, så vi får lämna den frågan öppen en tid tills nya bevis dyker upp. Jag citerar i följande två stycken Kazantszevs egna ord i frågan:

"Vilken forntida konstnärs fantasi kan ha skapat ett sådant porträtt som "Den Store Marsguden" från Jabaran, ett ord som betyder "Jättarnas Dal". Författaren visade bilden för Jurij Gagarin som höll med om att den liknade en rymddräkt. Enligt Marx, uppkommer fantasin endast ur någonting upplevt. Konstnären kunde inte ha hittat på någonting som han inte sett, åtminstone delvis. Den legendariska draken, tex, har en krokodils käftar, en fladder-mus vingar och en orms kropp."

"Ett förslag går ut på att bilden föreställer en prästs ritualdräkt. Om så vore fallet, måste ju dräkten ha blivit påfunnen, och då kan man tillämpa principen att fantasin uppkommit ur verkligheten. En närmare titt på teckningen avslöjar anmärkningsvärda detaljer. Hjälms hopfästning antyder att trycket inuti och utanför hjälmen är olika. Under fästena sitter två hål, uppenbarligen ögonhål, och den noggranne konstnären har försökt att avbilda hjälms tjocklek i perspektiv. Längre ned ser vi de horisontella vecken i den hermetiskt slutna kragen, och ännu längre ned, de vertikala vecken på den löst hängande och tydligen tillslutna dräkten."

Y G Reshtov anser att huvudbonaderna består av pumpor, liknande dem som än i dag bäres vid många afrikanska ceremonier, medan den "paraboliska antennen" skulle kunna förklaras på liknande sätt. Å andra sidan kan det vara lika troligt, att pumpan eller kurbitsen har den närmast tillgängliga likheten med vad man minns från det förflutna.

Det andra alternativa förslaget är att de så kallade lykaredräkterna är skyddskläder, burna av besökare från Edens Lustgård, för att skydda dem från magnetiska fält och gravitationfält samt även från stark strålning. Men i det fallet ligger tidpunkten ungefär tiotusen år längre tillbaka, eller 18.000 år f Kr. För närvarande tycks ingen mellanliggande tidpunkt komma i fråga.

MALMÖ INTERPLANETARISKA SÄLLSKAP
Fack 2012 - Malmö 2